תלמוד ירושלמי · מפרשים · גליוני השס · נשים

גליוני השס על ירושלמי נדרים

רבי יוסף ענגיל

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

גליוני השס על ירושלמי נדרים

רבי יוסף ענגיל

מקור הטקסט: דיקטה · רישיון: CC BY-SA 4.0

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/גליוני-השס-על-ירושלמי-נדרים/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק ד 4
הלכה ח 4
פרק ו 4
הלכה א 4
הלכה ד 4
פרק ח 5
הלכה א 5
הלכה ט 5
פרק יא 5
הלכה ב 5
הלכה ד 5

פרק ד

הלכה ח

שאינו יכול להוציא ממנו בדין. נ"ב דוגמתו ירושלמי מעשר שני פ"א ה"א מכיון שאינו יכול להוציאו ממנו בדין אין אילו חליפין:

פרק ו

הלכה א

בה מי. נ"ב צ"ל בחמי:

הלכה ד

אילין נדרין כו'. נ"ב מסתברא מיעבדינון כדבר שאין לו מתירין (כצ"ל) דתנינן כו' פי' דכיון דעוקר מעיקרו לא הי' נדר מעולם אבל כשיש נדר הרי אין לו מתירין ודחי אמרו אינו עוקרו אלא מיכן ולהבא פי' דאף דעוקר למפרע מ"מ נחשב שהי' הנדר עד עתה ומעתה הוא שנעקר למפרע ושפיר חשיב יש לו מתירין וספק זה אי דבר הנעקר מעתה למפרע נחשב שלא הי' מעולם או שהי' ומעתה הוא שנעקר יש כזה ספק ופלוגתא בעניין עקיר' דמיאון בבבלי כתובות נ"ג ב' בעו מיני' מר' ששת ממאנת יש לה מזונות כו' עש"ה וברש"י וכבר הערותי מזה בע' פנים לתורה ובעניין חלות יש ג"כ ספק זה היינו דבר שחל מעתה למפרע אי נחשב שהי' החלות כבר בשעתו או שמעתה הוא שחל למפרע ע' פלוגתא בזה בירושלמי חלה פ"ג ה"א א"ר שמואל בר אבדומא ולא למפרע היא קדושה כו' ע"ש ברידב"ז ד"ה א"ר יוסי נראין הדברים עש"ה כל הדיבור ותבין וע"ע ירושלמי תרומות פ"ד ה"ב בסופה נשרפה התרומה לכשיאכלו הפירות קדשה התרומה למפרע וגי' הגר"א ז"ל שם להיפוך דאם נשרפה התרומה הפירות בטיבולן והטעם דמה שאינו בעולם עתה א"א שיהי' בו חלות למפרע ע"ש ברידב"ז ובמש"ש בגליון ואולם לפי הגי' הכתובה לפנינו בירושלמי דקדשה התרומה למפרע הוא להיפוך דחל בה קדושה למפרע אף דאינה בעולם עתה ופלוגתת גירסות הנ"ל תלוי ג"כ בספק הנ"ל אי נחשב בכה"ג שהי' החלות כבר ושפיר אפשר שיחול אף שאינו עתה בעולם או נחשב שמעתה הוא שחל למפרע וע"כ כיון דהחלות רק מעתה צריך שיהי' עתה בעולם ומה שאינו בעולם א"א שיהי' בו חלות ודו"ק היטיב מאוד:

פרק ח

הלכה א

לית הדא פליגא כו'. נ"ב משמע בסוגי' דאין בירור בל' בני אדם אם היום הולך אחר הלילה או הלילה אחר היום וע' ירושלמי ב"מ פ"ח ה"ב לילה שבנתים מהו עש"ה ומשמע ג"כ דאין הכרע מן הלשון עצמו שאם אמר היום בשאלה ומחר בשכירות י"ל דלילה הולך אחר היום והוי גם הלילה בשאלה וכן י"ל דיום הולך אחר הלילה והוי הלילה בשכירות:

הלכה ט

הדא אמרה כו'. נ"ב פי' דיש בזה מחלוקת הראשונים בנודר הנאה מחבירו מי עובר המדיר או המודר ולזה הוא כוונת הירושלמי דממתני' שמעי' דההן דמשבע לחברי' דלא ייכול ממנו [ומשבע לאו דווקא דבנודר עסקי' והכוונה אנודר מחבירו] אזי אם מאכילו ההן אוכל וההן פי' אידך המאכילו עובר וזה נשמע מן המשנה דתני שלא נתכוין זה והול"ל שלא נתכוון ול"ל תיבת זה ועל כרחך דהך מותר ליכנס לביתו קאי אמודר שמותר לו להניחו ליכנס לביתו כו' שלא נתכוון זה הנודר אלא לשם אכילה כו' וא"כ שמעי' דבעלמא המודר עובר ודו"ק וע' דיוק כזה בתוס' יבמות י"ח א' ד"ה מיאנה]:

פרק יא

הלכה ב

ד' יב לי' מקמה טבא. נ"ב פי' סחורה טובה וכל' זה בירושלמי ב"מ פ"ד ה"ג ידע אנא דלא הוות מיקמתי טבא אלא חמשה דינרין פי' שלא היית' סחורתי שוה רק חמשה דינרין:

הלכה ד

ואף מקניטתו והוא מגרשה. נ"ב דוגמתו ירושלמי כתובות פ"ה ה"א מעיקא היא לי' הוא משבק לה ועמש"ש בגליון: